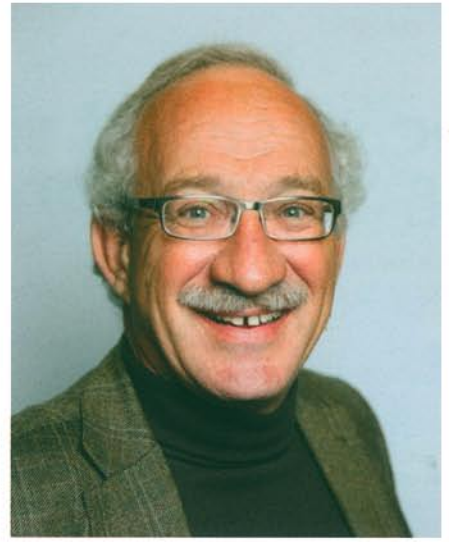

Eén gemeente in de Alblasserwaard

Ondernemers willen het liefst al hun energie steken in het ondernemen, bezig zijn met waarin ze goed zijn, met niet teveel gezeur over zaken die niet tot de kern van de ondernemingsactiviteiten behoren. Onnodige administratieve besognes zijn een 'pain in the ass' voor ondernemers. Ondanks dat de overheden (zowel landelijk, provinciaal als lokaal) het verminderen van administratieve lasten hoog in hun vaandels hadden de afgelopen jaren, zijn de meeste ondernemers van de resultaten nog niet zo onder de indruk. Nu is het weer niet zo dat ondernemers tegen regels zijn. Integendeel, goede regels zorgen ervoor dat de ondernemers adequaat kunnen ondernemen. Denk bijvoorbeeld aan octrooien, het certificaat van origine en een kwaliteitskeur om maar een aantal zeer gevarieerde te noemen. Sterker nog, ik ken ondernemers, zeker in de detailhandel, die graag zouden willen dat de 'vroegere' vestigingsvergunning weer zou terugkomen. Het middenstandsdiplooma van vroeger had toch ook kwaliteiten. De laatste tijd is in ons Kringgebied Drechtstreek een aantal gemeenten, al dan niet gezamenlijk, aan het nadenken over hun toekomst. Ik vraag me en met mij veel ondernemers wel eens af waarom er niet eerst voor wordt gezorgd dat de bestaande situatie voor ondernemers optimaal is. Maar alla, je mag gemeentebesturen hun ambities niet ontzeggen. Een gemeente (volgens Wikipedia) is een groep van woonkernen met het bijbehorende gebied die samen worden bestuurd door een politiek apparaat. In de Gemeentewet van 1851, van de hand van Thorbecke, werd het gemeentebestuur geregeld. De door alle kiesgerechtigde inwoners te kiezen gemeenteraad werd als hoogste orgaan aangewezen. Het bestuur van iedere gemeente bestond voortaan uit een gemeenteraad, een college van B&W en een door de koning benoemde burgemeester. Voor de goede orde: woon-werkverkeer bestond nauwelijks.

In 1966 werd een nieuwe fase van gemeentelijke herindelingen ingezet met de 2e Nota Ruimtelijke Ordening, waarin niet langer de gemeenten centraal stonden, maar de ruimtelijke ordening gericht op het voortsnellende proces van gemeentegrens overschrijdende verstedelijking, de economie en sociaal-culturele en technologische aspecten. Begin jaren 80 werd na veel discussie besloten tot drie bestuurslagen; rijk, provincies en gemeenten. De gewesten (Rijnmond, Twente en Regio Eindhoven) werden losgelaten (dat idee was achteraf overigens zo slecht nog niet) en vervangen door intergemeentelijke samenwerking. Gemeenten moesten daarop groter worden ter versterking van de lokale bestuurslaag. Dit leidde tot een golf van herindelingen en fusies in de jaren 80 en begin 90. Deze trend van bestuurlijke samenwerking heeft zich sindsdien doorgezet met steeds grotere gemeenten, maar ook in het ontstaan van 'Wgr-plusregio's' en andere typen stadsgewesten, waarin meerdere gemeenten samenwerken. De Drechtsteden zijn daar een voorbeeld van. Interessant

is dat de in een gemeente gevestigde onderneming niet direct de effecten plukt van al die wijzigingen. Vaak is de ondernemer niet eens kiesgerechtigd omdat hij of zij er niet woont. Er moet natuurlijk wel OZB worden betaald, die vaak verdwijnt in de algemene middelen van de gemeente. Heden ten dage worden de ondernemers (verenigingen) gevestigd in de Alblasserwaard/Vijfheerenlanden gevraagd hun mening te geven over de toekomst van 8 samenwerkende gemeenten (de GR regio Alblasserwaard en Vijfheerenlanden) of bijvoorbeeld de, toch wel ambitieuze, toekomstplannen van de aan deze GR regio grenzende gemeente Alblasserdam en de naburige gemeenten. Opvallend is steeds weer dat de ondernemers wensen dat de bestaande situatie waarin zij zich als bedrijven bevinden, verbeterd zou moeten worden. Bijvoorbeeld door meer bedrijventerreinen, de discussie van land en water, beter riolering- en wegenonderhoud, betere toegankelijkheid vanaf het water (de meeste bedrijven aan de Lek of Merwede zijn watergebonden of op zijn minst afhankelijk daarvan). Daar tegenover presenteren overheden soms toekomstvisies waarin (inter)nationale economische effecten centraal staan en de betrokken gemeente(n) de effecten van deze ontwikkelingen op het eigen grondgebied zo goed mogelijk zou (den) willen zien. Wat in de buurgemeente gebeurt, wordt soms weer over het hoofd gezien en bovendien geldt meestal: geen bedrijfsvestiging over de gemeentegrens heen. Gemeenschappelijke vragen vind ik daarin telkens terug komen: wat is de huidige rol van de provincie (voor ondernemers) en is de schaal van de huidige gemeente niet veel te klein? Dat leidt immers tot onvoldoende kwaliteit in het gemeentelijk apparaat, zelfs wethouders kunnen niet meer uit de eigen gemeenschap gerekruteerd worden, etc. Overigens kan het ook anders en ook nog goed. Voorbeeld is Bergambacht dat recent is gekozen door ondernemers als de meest mkb-bedrijf vriendelijke gemeente van Nederland, waar de ondernemers zeer tevreden zijn en een goede verhouding tussen administratieve en financiële lasten bestaat en waardering is voor de inspanningen van het gemeentebestuur, zowel in daden als in woorden. Dat Bergambacht (overigens zo dichtbij) een witte raaf is, bleek uit onderzoek van MKB-Nederland. Ik zou de volgende oplossingen willen aanreiken: naast primaire, zo mogelijk alle, aandacht van het gemeentebestuur voor de bestaande problemen waarmee ondernemers kampen in de gemeente zelf; creëer één gemeente voor de gehele Alblasserwaard, zowel agrarisch als deels stedelijk industrieel met krimp en uitbreidingsmogelijkheden. Voldoende schaal om kwaliteit in zowel raad, bestuur als gemeenteapparaat te garanderen. Het overwegen waard.

drs. M. (Theo) Schut

plaatsvervangend voorzitter Kamer van Koophandel en Fabrieken Rotterdam en voorzitter Kring Drechtstreek